

Сборник съдебна практика

РЕШЕНИЕ НА СЪДА (трети състав)

21 май 2015 година *

„Преюдициално запитване — Данъчни въпроси — Свобода на установяване — Член 49 ДФЕС —
Ограничения — Разсрочено събиране на данъка върху скритите увеличения на стойността —
Запазване на разпределението на данъчните правомощия между държавите членки —
Пропорционалност“

По дело C-657/13

с предмет преюдициално запитване, отправено на основание член 267 ДФЕС от Finanzgericht
Дюселдорф (Германия) с акт от 5 декември 2013 г., постъпил в Съда на 12 декември 2013 г., в
рамките на производство по дело

Verder LabTec GmbH & Co. KG

срещу

Finanzamt Hilden,

СЪДЪТ (трети състав),

състоящ се от: М. Pešič, председател на състава, А. Ó Caoimh, С. Toader, Е. Jarašiūnas
и С. G. Fernlund (докладчик), съдии,

генерален адвокат: N. Jääskinen,

секретар: A. Calot Escobar,

предвид изложеното в писмената фаза на производството,

като има предвид становищата, представени:

- за Verder LabTec GmbH & Co. KG, от О. Kress, Steuerberater,
- за Finanzamt Hilden, от U. Franz, в качеството на представител,
- за германското правителство, от Т. Henze и К. Petersen, в качеството на представители,
- за белгийското правителство, от М. Jacobs и J.-С. Halleux, в качеството на представители,
- за датското правителство, от С. Thorning и М. S. Wolff, в качеството на представители,
- за испанското правителство, от L. Banciella Rodríguez-Miñón, в качеството на представител,

* Език на производството: немски.

- за италианското правителство, от G. Palmieri, в качеството на представител, подпомагана от S. Fiorentino, avvocato dello Stato,
- за нидерландското правителство, от J. Langer и M. Bulterman, в качеството на представители,
- за шведското правителство, от U. Persson и A. Falk, в качеството на представители,
- за Европейската комисия, от A. Cordewener и W. Roels, в качеството на представители,

след като изслуша заключението на генералния адвокат, представено в съдебното заседание от 26 февруари 2015 г.,

постанови настоящото

Решение

- 1 Преюдициалното запитване се отнася до тълкуването на член 49 ДФЕС.
- 2 Запитването е отправено в рамките на спор между Verder LabTec GmbH & Co. KG, установено в Германия (наричано по-нататък „Verder LabTec“), и Finanzamt Hilden [Данъчна служба на Хилден] (наричана по-нататък „Finanzamt“) по повод на данъчното облагане на скритите увеличения на стойността, свързани с активите на това дружество, при прехвърлянето на тези активи към негово място на стопанска дейност, намиращо се на нидерландска територия.

Правна уредба

- 3 От представената на Съда преписка е видно, че германската правна уредба в областта на данъчното облагане на скритите увеличения на стойността на активите на дружество, установено в Германия, прехвърлени към негово място на стопанска дейност извън националната територия, първоначално се е основавала на практиката на Bundesfinanzhof (Федерален финансов съд).
- 4 В съдебно решение от 16 юли 1969 г. тази юрисдикция е установила „теорията за окончателното отчуждаване“. От акта за преюдициално запитване по същество следва, че тази теория изхожда от принципа, че Федерална република Германия, като държава по място на установяване на дадено дружество, губи своето право на данъчно облагане на свързаните с актив на това дружество скрити увеличения на стойността, възникнали на германска територия, щом този актив бъде прехвърлен към място на стопанска дейност, намиращо се на територията на друга държава, тъй като Федерална република Германия е длъжна да освободи от данъчно облагане печалбите на това място на стопанска дейност по силата на спогодбата за избягване на двойното данъчно облагане, сключена с държавата, на чиято територия се намира посоченото място на стопанска дейност. Прехвърлянето на активи на дружество, установено в Германия, към място на стопанска дейност на територията на друга държава, тогава се е разглеждало като отчуждаване, което трябва да се оцени по т.нар. „частична“ стойност по смисъла на член 4, параграф 1, второ изречение от Закона за данъка върху доходите (Einkommensteuergesetz, наричан по-нататък „EStG“).
- 5 В резултат на тази практика на Bundesfinanzhof стойността на актива, разглеждан като отчужден от имуществото на предприятието на установеното в Германия дружество, трябва да бъде конкретно оценена към момента на отчуждаването. Разликата между тази стойност и

балансовата стойност на този актив фигурира в счетоводния баланс в момента на прехвърлянето. Размерът на разкритите скрити увеличения на стойността, свързани с посочения актив, тогава се прибавя към печалбата на това дружество за текущата година.

6. Основавайки се на посочената съдебна практика, германската данъчна администрация решава, че подобен прехвърлен актив трябва да бъде оценен в момента на прехвърлянето съобразно цената при пълна конкуренция, тоест съобразно цената, която биха договорили несвързани трети лица в еднакво или сходно положение.
7. Тази администрация също решава по съображения за справедливост да облекчи последиците от горепосочената съдебна практика и да не облага изцяло печалбата, свързана с подобно отчуждаване, а да позволи на съответното дружество да предвиди компенсиране, за да неутрализира тази печалба. При амортизируемите активи това компенсиране подлежи на амортизация пропорционално на остатъчния срок на използване на съответния актив или трябва да се прибави към печалбата най-много десет години след разглежданото отчуждаване.
8. Случаите на отчуждаване на скрити увеличения на стойността на активите, прехвърлени от дружество, установено в Германия, към място на стопанска дейност на територията на друга държава, са предмет на правна уредба за първи път в Закона за съпроводителните данъчни мерки във връзка с въвеждането на европейското дружество и за изменение на други данъчни разпоредби от 7 декември 2006 г. (BGBl. 2006 I, стр. 2782, наричан по-нататък „SEStEG“).
9. Посоченият закон има за цел, от една страна, да адаптира определени данъчни разпоредби спрямо наложените от правото на Съюза изисквания в областта на данъчното и дружественото право, а от друга страна, да гарантира чрез последователни действия данъчната правомощия на Федерална република Германия и да позволи данъчното облагане на скритите увеличения на стойността, когато разглежданите активи не попадат в обхвата на данъчнооблагателните правомощия на тази държава членка.
10. За тази цел със SEStEG е добавено ново трето изречение в член 4, параграф 1 от EStG, което гласи: „[и]зключването или ограничаването на правомощието на Федерална република Германия да облага с данъци печалбата от продажбата или използването на даден актив се приравнява на отчуждаване за нестопански цели“. От изложението на мотивите на SEStEG е видно, че целта на тази разпоредба е да поясни действащото право.
11. SEStEG добавя и член 4g в EStG. Съгласно този член, в случаите, когато даден актив се приема за отчужден в резултат на причисляването му, съгласно изменения със SEStEG член 4, параграф 1, трето изречение от EStG, към място на стопанска дейност на едно и също данъчнозадължено лице, намиращо се в държава членка, различна от Федерална република Германия, по искане на данъчнозадълженото лице се предвижда компенсиране в размер на разликата между балансовата стойност на актива и пазарната му стойност. Съгласно този член 4g, параграф 2, първо изречение компенсирането подлежи на амортизация до една пета през данъчната година на установяването му и съответно през следващите четири данъчни години, като се прибавя към печалбата.
12. Освен това SEStEG въвежда и параграф 8b в член 52 от EStG, съгласно който член 4, параграф 1, трето изречение от EStG, изменен със SEStEG, се прилага, считано от данъчната 2006 г.
13. С решение от 17 юли 2008 г., постановено по дело във връзка с данъчната 1995 г., Bundesfinanzhof изоставя предходната си практика във връзка с „теорията за окончателното отчуждаване“. Юрисдикцията мотивира това изоставяне, като приема, от една страна, че в редакцията му, приложима преди влизането в сила на SEStEG, EStG не е предлагал достатъчно

основание за предходната ѝ практика. Поради това Bundesfinanzhof приема, че прехвърлянето на актив от дружество, установено в Германия, към място на стопанска дейност на територията на друга държава, не представлява отчуждаване.

- 14 От друга страна, тази юрисдикция обосновава промяната на своята позиция, като приема, че не е нужно прехвърлянето на актив от установено в Германия дружество към неговото място на стопанска дейност, намиращо се на територията на друга държава, да се приема за реализиране на печалба, тъй като последващото облагане на възникналите в Германия скрити увеличения на стойността не е свързано с факта, че печалбата на мястото на стопанска дейност в чужбина не се облага с данъци в Германия.
- 15 Въз основа на тази промяна на съдебната практика германският законодател решава да приеме закон за неприлагане и да поясни съдържанието на член 4, параграф 1, трето изречение от EStG, изменен със SEStEG.
- 16 С Финансовия закон за 2010 г. от 8 декември 2010 г. (BGBl. 2010 I, стр. 1768) този законодател, от една страна, въвежда четвърто изречение след член 4, параграф, трето изречение от EStG, изменен с SEStEG, пояснявайки основния случай на прилагане на посочения член 4, параграф 1, трето изречение. Това четвърто изречение гласи, че „[и]зключване или ограничаване на правото да се обложи печалбата от продажбата на актив е налице по-специално когато актив, който доскоро е бил причислен към имуществото на мястото на стопанска дейност на данъчнозадълженото лице в Германия, бъде причислен към място на стопанска дейност в чужбина“.
- 17 От друга страна, член 52, параграф 8b от EStG, изменен със SEStEG, е допълнен с второ и трето изречение, съгласно които член 4, параграф 1, трето и четвърто изречение от EStG, изменен с Финансовия закон за 2010 г., се прилага и за данъчната 2005 г.

Спорът по главното производство и преюдициалният въпрос

- 18 Verder LabTec е учредено по германското право командитно дружество, установено в Германия. От май 2005 г. това дружество се занимава изключително с управление на собствените си права в областта на патентите, марките и полезните модели. С договор от 25 май 2005 г. то прехвърля тези права на мястото си на стопанска дейност, намиращо се в Нидерландия.
- 19 При данъчна ревизия Finanzamt установява, че прехвърлянето на посочените права е трябвало да се извърши с разкриване на скритите увеличения на стойността, свързани с тези права, по пазарната им стойност към момента на прехвърлянето.
- 20 При все това Finanzamt приема, че тези скрити увеличения на стойността, чиято цена не е била оспорена, не подлежат на незабавно облагане в пълен размер. По съображения за справедливост, според Finanzamt размерът им трябва да бъде неутрализиран посредством счетоводно записване на същата стойност, което да се прибави към печалбата чрез линейна амортизация за период от десет години.
- 21 Въз основа на резултата от тази ревизия, на 17 август 2009 г. Finanzamt издава акт за отделно и единно определяне на облагаемата основа за данъчната 2005 г. Finanzamt изчислява печалбата на Verder LabTec, като прибавя към реализираната печалба пропорционална част от счетоводното записване за тази данъчна година в размер, равен на една десета от стойността на разглежданите скрити увеличения на стойността, и като изважда сумата за увеличението от съответния платен професионален данък.

- 22 С решение от 19 септември 2011 г. Finanzamt отхвърля като неоснователна подадената по административен ред жалба срещу този данъчнооблагателен акт от 17 август 2009 г.
- 23 Verder LabTec подава жалба пред Finanzgericht Düsseldorf срещу това решение, като по същество изтъква, че разглежданата данъчноправна уредба засяга свободата на установяване, гарантирана от член 49 ДФЕС. Това дружество счита, че разсроченото събиране на данъка върху свързаните с прехвърлени активи скрити увеличения на стойността в момента на прехвърлянето на тези активи е непропорционална мярка. Събирането на този данък в момента на реализирането на тези увеличения на стойността щяло да бъде по-малко ограничителна възможност.
- 24 Finanzamt иска посочената жалба да бъде отхвърлена. Тя счита, че разглежданият данъчен режим не противоречи на принципите на правото на Съюза и че евентуалното засягане на свободата на установяване е обосновано с императивни съображения от общ интерес. Освен това разглежданата данъчноправна уредба е пропорционална, тъй като разкритите скрити увеличения на стойността не подлежат на незабавно облагане в пълен размер.
- 25 Finanzgericht Düsseldorf подчертава, че член 4, параграф 1, трето и четвърто изречение от EStG, изменен с Финансовия закон за 2010 г., се прилага за разглежданата по настоящото дело данъчна година, а именно данъчната 2005 г.
- 26 Тази юрисдикция счита, че националната правна уредба в областта на разглежданото отчуждаване противоречи на свободата на установяване. Освен това тя счита, с оглед на решение National Grid Indus (C-371/10, EU:C:2011:785), че тази правна уредба не би могла да бъде обоснована, тъй като по силата на принципа на териториалност на данъците Федерална република Германия има право да облага с данък скритите увеличения на стойността, възникнали през периода, предхождащ прехвърлянето на разглежданите активи към място на стопанска дейност в друга държава членка. Дори да бе възможно да се приеме, че определянето на размера на скритите увеличения на стойността още от момента на прехвърлянето на разглежданите активи представлява пропорционална мярка, събирането на данъка върху тези увеличения на стойността преди тяхното реализиране, независимо от разпределянето на това събиране в рамките на пет или десет години, според нея не би могло да представлява пропорционална мярка.
- 27 При тези условия Finanzgericht Düsseldorf решава да спре производството и да постави на Съда следния преюдициален въпрос:

„Нарушена ли е свободата на установяване по член 49 от ДФЕС, когато в хипотезата на прехвърляне на актив от място на стопанска дейност в дадена държава към място на стопанска дейност на същото предприятие в друга държава, правна уредба на първата държава предвижда, че е налице отчуждаване на активи за нестопански цели, което води до печалба чрез разкриване на скрити [увеличения на стойността], а друга правна уредба предвижда възможността тази печалба да се разпредели съразмерно за пет или десет данъчни години?“.

По преюдициалния въпрос

- 28 Verder LabTec изтъква, че преюдициалният въпрос е недопустим поради хипотетичния му характер, тъй като според това дружество никой от споменатите от запитващата юрисдикция периоди от пет или десет години за събирането на данъка не бил приложим към разглеждания данъчен период, а именно за 2005 г. Finanzamt и германското правителство считат, че преюдициалният въпрос е хипотетичен, що се отнася до разсроченото събиране на пет годишни вноски, тъй като разсрочването за петгодишен период не е било приложимо за данъчната 2005 г. Европейската комисия счита също, че преюдициалният въпрос е или би могъл да бъде хипотетичен, що се отнася до разсроченото събиране на пет годишни вноски. По този въпрос тя

посочва, че тъй като решението на Finanzamt от 19 септември 2011 г. се отнася до разсрочено събиране на десет годишни вноски, е възможно Finanzamt да не може да промени впоследствие този период на пет години.

- 29 В това отношение следва да се припомни, че съгласно постоянната съдебна практика въпросите, които са свързани с тълкуването на правото на Съюза и са поставени от националния съд в нормативната и фактическата рамка, които той определя съгласно своите правомощия и проверката на чиято точност не е задача на Съда, се ползват с презумпция за релевантност. Съдът може да откаже да се произнесе по отправеното от национална юрисдикция запитване само ако е съвсем очевидно, че исканото тълкуване на правото на Съюза няма никаква връзка с действителността или с предмета на спора в главното производство, когато проблемът е от хипотетично естество или още когато Съдът не разполага с необходимите данни от фактическа и правна страна, за да бъде полезен с отговора на поставените му въпроси (решение Stanley International Betting и Stanleybet Malta, C-463/13, EU:C:2015:25, т. 26 и цитираната съдебна практика).
- 30 В настоящия случай следва да се приеме за установено, че от акта за преюдициално запитване ясно следва, че данъчнооблагателният акт от 17 август 2009 г., чието оспорване е довело до решението на Finanzamt от 19 септември 2011 г., се отнася до разсроченото събиране на данъка на десет годишни вноски, а не на пет годишни вноски. Следователно е съвсем очевидно, че въпросът за разсроченото събиране на този данък на пет годишни вноски е от хипотетично естество. Поради това, както отбелязва генералният адвокат в точка 18 от заключението си, преюдициалният въпрос трябва да се приеме за недопустим, доколкото се отнася до такова събиране на данъка.
- 31 Следователно поставеният въпрос следва да се разбира като запитване дали член 49 ДФЕС трябва да се тълкува в смисъл, че не допуска данъчна правна уредба на държава членка, като разглежданата в главното производство, която при прехвърляне на активи на дружество, намиращо се на територията на тази държава членка, към място на стопанска дейност на това дружество, намиращо се на територията на друга държава членка, предвижда разкриването на свързаните с тези активи скрити увеличения на стойността, възникнали на територията на първата държава членка, данъчното облагане на тези увеличения на стойността и разсроченото събиране на данъка върху тях на десет годишни вноски.
- 32 Следва да се припомни, че член 49 ДФЕС изисква да се премахнат ограниченията върху свободата на установяване. За дружествата, учредени в съответствие със законодателството на държава членка, които имат седалище, централно управление или основно място на стопанска дейност в рамките на Европейския съюз, тази свобода включва правото им да извършват дейността си в други държави членки посредством дъщерно дружество, клон или представителство (решение Комисия/Германия, C-591/13, EU:C:2015:230, т. 54 и цитираната съдебна практика).
- 33 Макар съгласно редакцията им разпоредбите на Договора за функционирането на ЕС, свързани със свободата на установяване, да имат за цел да осигурят правото на национално третиране в приемащата държава членка, те също така не допускат възможност за държавата по произход да препятства установяването на свои граждани или на учредени по нейното законодателство дружества в друга държава членка (решение Комисия/Германия, C-591/13, EU:C:2015:230, т. 56 и цитираната съдебна практика).
- 34 Освен това от постоянната съдебна практика следва, че всички мерки, които забраняват, затрудняват или правят по-малко привлекателно упражняването на свободата на установяване, трябва да се разглеждат като нейни ограничения (решение Комисия/Германия, C-591/13, EU:C:2015:230, т. 56 и цитираната съдебна практика).

- 35 В това отношение свободата на установяване е приложима към прехвърлянето на дейности на дружество от територията на една държава членка към друга държава членка, и то независимо от това дали съответното дружество премества своето седалище и действителното си управление извън тази територия, или прехвърля активи от място на стопанска дейност в посочената територия, към друга държава членка (решение Комисия/Дания, C-261/11, EU:C:2013:480, т. 28 и цитираната съдебна практика).
- 36 Що се отнася до облагането на скритите увеличения на стойността, възникнали в рамките на данъчната компетентност на държава членка, свързани с активи, прехвърлени към място на стопанска дейност, намиращо се в друга държава членка, когато първата държава членка губи правото си да облага с данък приходите, получени от тези активи във връзка с това прехвърляне, от съдебната практика по същество следва, че данъчноправна уредба на държава членка, която има за последица незабавното данъчно облагане на тези увеличения на стойността в случай на такова прехвърляне, докато те не се облагат при подобно прехвърляне в рамките на националната територия, е от естество да възпре дружествата, установени в първата държава членка, да прехвърлят активите си от нейната територия към друга държава членка, и следователно представлява ограничение на свободата на установяване (вж. в този смисъл решение Комисия/Дания, C-261/11, EU:C:2013:480, т. 29—31 и цитираната съдебна практика).
- 37 В настоящия случай следва да се установи, че разглежданата в главното производство данъчноправна уредба налага разкриването и данъчното облагане на скритите увеличения на стойността във връзка с активите, прехвърлени към място на стопанска дейност в държава членка, различна от Федерална република Германия, по повод на това прехвърляне. Такова разкриване и такова данъчно облагане обаче не биха били извършени при подобно прехвърляне в рамките на националната територия, тъй като тези скрити увеличения на стойността се облагат с данък едва когато действително се реализират. Тази разлика в третирането може да постави, от гледна точка на ликвидността, в неизгодно положение дружеството, което иска да прехвърли тези активи към място на стопанска дейност на територията на друга държава членка. В този смисъл посочената разлика в третирането по отношение на разкриването и данъчното облагане на разглежданите увеличения на стойността е от естество да възпре дружествата, учредени по германското право, да прехвърлят активите си в друга държава членка.
- 38 Подобна разлика в третирането не може да се обясни с обективна разлика в положението. Всъщност от гледна точка на правна уредба на държава членка, по силата на която се облагат възникналите на нейна територия скрити увеличения на стойността, положението на дружество, което прехвърля активи към място на стопанска дейност на територията на друга държава членка, е — що се отнася до данъчното облагане на увеличенията, свързани с тези прехвърлени активи, възникнали в първата от тези държави членки преди въпросното прехвърляне — сходно с това на дружество, което е извършило подобно прехвърляне в място на стопанска дейност на територията на тази държава членка (вж. в този смисъл решение Комисия/Германия, C-591/13, EU:C:2015:230, т. 60).
- 39 Следователно разликата в третирането, на която е подложено в рамките на разглежданата в главното производство правна уредба дружество, намиращо се на територията на Федерална република Германия, при прехвърляне на активи към място на стопанска дейност на това дружество на територията на друга държава членка, представлява ограничение на свободата на установяване по смисъла на член 49 ДФЕС.
- 40 Все пак следва да се прецени дали това ограничение може да бъде обективно обосновано с признати в правото на Съюза императивни съображения от общ интерес. Освен това в подобна хипотеза е необходимо ограничението да не надхвърля необходимото за постигането на тази цел.

- 41 Според германското правителство ограничението на свободата на установяване може да бъде обосновано с императивни съображения от общ интерес във връзка със запазването на разпределението на правомощията за данъчно облагане между държавите членки. Запитващата юрисдикция все пак изразява съмнения по този въпрос.
- 42 В това отношение следва да се припомни, от една страна, че запазването на разпределението на правомощията за данъчно облагане между държавите членки е законосъобразна цел, призната от Съда, и че при отсъствието на приети от Съюза мерки за уеднаквяване или хармонизация държавите членки запазват компетентността си да определят чрез спогодби или едностранно критериите за разпределение на своите правомощия за данъчно облагане, с оглед на избягване на двойното данъчно облагане (решение Комисия/Германия, C-591/13, EU:C:2015:230, т. 64 и цитираната съдебна практика).
- 43 От друга страна, в съответствие с принципа на териториалност на данъците, дадена държава членка има право, в случай на прехвърляне на активи към място на стопанска дейност в друга държава членка, да облага с данък в момента на това прехвърляне увеличението на стойността, възникнало на нейната територия преди посоченото прехвърляне. Такава мярка цели да предотврати положения, които могат да застрашат правото на държавата членка по произход да упражнява данъчната си компетентност във връзка с дейностите, извършвани на нейна територия (вж. в този смисъл решение National Grid Indus, C-371/10, EU:C:2011:785, т. 45 и 46 и цитираната съдебна практика).
- 44 В този смисъл прехвърлянето на разглежданите в главното производство активи от Федерална република Германия към друга държава членка не би могло да означава, че първата държава трябва да се откаже от своето право да обложи с данък увеличението на стойността, възникнало в рамките на нейната данъчна компетентност преди преместването им извън нейната територия.
- 45 Освен това държавите членки, които имат право да обложат възникналите увеличения на стойността на съответните активи, при положение че те се намират на тяхна територия, имат и правомощие, за да гарантират облагането на тези активи, да предвидят данъчно събитие, различно от ефективната реализация на тези увеличения на стойността (решение DMC, C-164/12, EU:C:2014:20, т. 53 и цитираната съдебна практика).
- 46 В настоящия случай от акта за преюдициално запитване е видно, че разглежданата в главното производство данъчноправна уредба обхваща хипотезата на прехвърляне на активи към място на стопанска дейност, намиращо се на територията на държава членка, различна от Федерална република Германия, чиито приходи са освободени от данък в последната държава членка.
- 47 Така разкриването на скритите увеличения на стойността във връзка с тези прехвърлени активи, възникнали в рамките на данъчната компетентност на Федерална република Германия преди това прехвърляне, както и тяхното данъчно облагане, имат за цел да гарантират облагането на тези нереализирани увеличения на стойността, възникнали в рамките на данъчната компетентност на тази държава членка. Данъчното облагане на приходите, свързани с посочените активи, възникнали след подобно прехвърляне, е от компетентността на другата държава членка, на чиято територия се намира това място на стопанска дейност. Следователно данъчноправна уредба като разглежданата в главното производство е в състояние да гарантира запазването на разпределението на правомощията за данъчно облагане между съответните държави членки.
- 48 Що се отнася до пропорционалността на разглежданата в главното производство правна уредба, най-напред следва да се припомни, че за дадена държава членка е пропорционално, за да запази упражняването на своята данъчна компетентност, да определя размера на данъка, дължим за възникналите на нейна територия скрити увеличения на стойността, свързани с прехвърляните

активи извън нейната територия, в момента, когато правомощието ѝ за данъчно облагане по отношение на съответните активи престава да съществува — в конкретния случай в момента на прехвърлянето на разглежданите активи извън територията на тази държава членка (вж. в този смисъл решения Комисия/Испания, C-64/11, EU:C:2013:264, т. 31 и DMC, C-164/12, EU:C:2014:20, т. 60 и цитираната съдебна практика).

- 49 Що се отнася до събирането на подобен данък, Съдът е постановил, че данъчнозадълженото лице следва да избере между, от една страна, незабавното плащане на размера на този данък, и от друга страна, отложеното плащане на размера на посочения данък, евентуално съпътствано с лихви съгласно приложимата национална правна уредба (решение Комисия/Германия, C-591/13, EU:C:2015:230, т. 67 и цитираната съдебна практика).
- 50 В този контекст Съдът освен това е постановил, че следва да се държи сметка и за риска от несъбиране на данъка, като този риск се увеличава с течение на времето и може да се вземе предвид от съответната държава членка в рамките на нейната национална правна уредба, приложима към отложените плащания на данъчните задължения (вж. в този смисъл решение National Grid Indus, C-371/10, EU:C:2011:785, т. 74).
- 51 В настоящия случай следователно се поставя въпросът дали разсрочено събиране на размера на разглеждания данък на десет годишни вноски може да представлява пропорционална мярка за постигане на целта за запазване на разпределението на правомощията за данъчно облагане между съответните държави членки.
- 52 По този въпрос е достатъчно да се посочи, че разсроченото събиране на данъка върху скритите увеличения на стойността на пет годишни вноски вместо незабавно плащане е прието за пропорционална мярка за постигането на тази цел (решение DMC, C-164/12, EU:C:2014:20, т. 64). Поради това разсрочено събиране на данъка върху скритите увеличения на стойността на десет годишни вноски като разглежданото в главното производство може да се приеме, както отбелязва генералният адвокат в точки 72 и 73 от своето заключение, само за пропорционална мярка за постигане на посочената цел.
- 53 Предвид гореизложеното на поставения въпрос следва да се отговори, че член 49 ДФЕС трябва да се тълкува в смисъл, че допуска данъчноправна уредба на държава членка като разглежданата в главното производство, която при прехвърляне на активи на дружество, намиращо се на територията на тази държава членка, към място на стопанска дейност на това дружество, намиращо се на територията на друга държава членка, предвижда разкриването на свързаните с тези активи скрити увеличения на стойността, възникнали на територията на първата държава членка, данъчното облагане на тези увеличения на стойността и разсроченото събиране на данъка върху тях на десет годишни вноски.

По съдебните разноски

- 54 С оглед на обстоятелството, че за страните по главното производство настоящото дело представлява отклонение от обичайния ход на производството пред запитващата юрисдикция, последната следва да се произнесе по съдебните разноски. Разходите, направени за представяне на становища пред Съда, различни от тези на посочените страни, не подлежат на възстановяване.

По изложените съображения Съдът (трети състав) реши:

Член 49 ДФЕС трябва да се тълкува в смисъл, че допуска данъчноправна уредба на държава членка като разглежданата в главното производство, която при прехвърляне на активи на дружество, намиращо се на територията на тази държава членка, към място на

стопанска дейност на това дружество, намиращо се на територията на друга държава членка, предвижда разкриването на свързаните с тези активи скрити увеличения на стойността, възникнали на територията на първата държава членка, данъчното облагане на тези увеличения на стойността и разсроченото събиране на данъка върху тях на десет годишни вноски.

Подписи